

RĒZEKNES NOVADA ZIŅAS

Rēzeknes novada pašvaldības bezmaksas informatīvais izdevums

2018. gada 26. novembris Nr. 5 (55)

RĒZEKNES NOVADA LAUDIS LATVIJAS REPUBLIKAS SIMTO DZIMŠANAS DIENU SVINĒJA LATGALES VĒSTNIECĪBĀ GORS

Andreja Vasjukeviča foto

Sagaidot Latvijas Republikas proklamēšanas 100. gadadienu, svinīgā sarīkojumā 17. novembrī Latgales vēstniecībā GORS tika pasniegti Rēzeknē novada augstākie apbalvojumi – Atzinības raksti. Tos šogad par īpašiem nopelniem Rēzeknes novada attīstībā saņēma 20 iedzīvotāji, kuru profesionalitāte, godprātība, radošums un aktivitāte ir balsts Latvijas valsts izaugsmei un labklājībai. Lai izceltu šīs jubilejas nozīmību, īpaši tika sumināti novadnieki, kuri aktīvi piedalījās valsts tapšanā un veidošanā, tostarp Latvijas Tautas frontes un 1991. gada barikāžu dalībnieki, kā arī tie, kuri šobrīd sniedz nozīmīgu ieguldījumu tautsaimniecības, izglītības, kultūras u.c. jomās.

Atzinības rakstu saņēma pensionēta skolotāja, sabiedriskā darbiniece **Anna Babre**, pensionārs, zemnieks **Ernests Klīdzējs**, ārsts, grupas “Helsinki-86” dalībnieks, viens no Latvijas Tautas frontes dibinātājiem **Juris Galerijs Vidiņš**, Dricānu pagasta zemnieks **Andris Eriņš**, Stružānu pagasta pensionāre **Zinaīda Deksnē**, Zemessardzes 32. Kājnieku bataljona Veterānu apvienības priekšnieks **Antons Cauņa**, Latvijas armijas virsnieks **Staņislavs Leimanis**, Bērzgales pagasta šoferis **Arturs Gailums**, bijušais Ilzeskalna pagasta padomes priekšsēdētājs, pagasta šoferis **Juris Gailums**, Kaunatas pagasta konsultatīvās padomes loceklis **Arturs Baltiņš**, SIA “Avikon” automobiļu, traktortehnikas vadītājs **Vladislavs Tarvids**, Tiskādu vidusskolas laborants, elektriķis, Tiskādu vecdicībnieku draudzes priekšsēdētājs **Viktors Šcerbakovs**, Maltas bērnu un jauniešu centra vadītāja **Vija Daņilova**, Kaunatas pirmsskolas izglītības iestādes vadītāja un folkloras kopu vadītāja **Sandra Viša**, Gaigalavas pamatskolas direktore **Ināra Ūsīte**, Latvijas Ģeotelpiskās informācijas aģentūras Latgales nodaļas vadītāja, vecākā eksperte ģeoinformācijas pakalpojumu attīstības jautājumos **Andra Zubko-Melne**, uzņēmēja, tūrisma informācijas speciāliste **Ligita Harčevska**, Augstākās tiesas Civillietu departamenta tiesnesis **Valerijans Jonikāns**, akciju sabiedrības “Latvijas valsts finieris” padomes loceklis **Jānis Staris**, dzejniece, publiciste, aktīva sabiedriskā darbiniece **Anna Rancāne**.

Uzrunājot pasākuma dalībniekus, Rēzeknes novada domes priekšsēdētājs **Monvīds Švarcs** uzsvēra Latvijas tautas vienotības ideju: “Rīkojot mūsu pasākumu Rēzeknē, mēs izpildām to, kas rakstīts uz Māras pieminekļa – esam vienoti Latvijai un parādām, ka Latvijai ir nākotne. Runājot par vērtībām, kas noteica Latviju šajos 100 gados, tās ir trīs – sapņi, iespējas un drošība. Šīs trīs lietas apvienojumā ved uz veiksmi. Mums jābūt drosmīgiem un uzņēmīgiem. Es vēlu ģimenisku laimi un labklājību! Es esmu latvietis, es esmu Latvija!”

Pirmā saņemt Atzinības rakstu tika aicināta **Anna Babre** no Maltas, kura bija ļoti aizkustināta, ka viņas darbība neatkarības atjaunošanā nav aizmirsta: “No tās grupas, kura darbojās Maltā Atmodas laikā, esmu palikusi tikai viena no trīsdesmit. Arī mani draugi šodien būtu lepnī, ka varam tik skaistā pilī runāt un būt brīvi! Lepojos ar saviem septiņiem mazmazbērniem un to, ka arī mani bērni šobrīd var dzīvot brīvā valstī. Es novēlu, lai mūsu Latvijai ir tikai saulaini un silti rīti, ieejot otrajā gadu simtā.”

Laureātu godināšana izvērtās emocionāla un sirsnīga, jo katrs pateica kādu vārdu, dalījās atmiņās un novēlējums Latvijai.

Ernests Klīdzējs: “Latvijai 100 gadi un es esmu tikai ar desmit ar pusi gadus jaunāks. Esmu kopā audzis ar Latviju un izdzīvojis gan baltās, gan nebaltās dienas, visu mūžu esmu strādājis kopā ar Latviju. Par to tev paldies, Latvija, ka tu esi un būsi mūžīgi. Tev mūžam dzīvot, Latvija!”

Juris Galerijs Vidiņš: “Mana dzīve ir ļoti laimīga, jo esmu dzimis neatkarīgā Latvijā. Es esmu ļoti pateicīgs visiem Rēzeknes novada cilvēkiem, kuri man palīdzēja uzcelt Rēzeknes slimnīcu. Kad atgriezos Latvijā no Sibīrijas un sāku studēt Rīgas Medicīnas institūtā, bija cerība, ka Latvija atgūs savu neatkarību. Es esmu laimīgs, ka šis sapnis ir piepildījies. Es ticu, ka mūsu jaunatne darīs visu, lai mēs nekad nezaudētu Latviju.”

Andris Eriņš: “Es nenozēloju neko, ko esmu darījis. Es varu lepoties ar savu ģimēni, ar saviem bērniem, tieši tāpat, kā viņi lepojas ar saviem vecākiem. Varu apļiecināt, ka mēs turpināsim Latviju gan nākošajās paaudzēs, gan savos darbos, jo 200 ha sakoptas zemes un meži, tas ir mūsu ikdienas darbs.”

Arturs Gailums: “Mums ir viens liels trūkums – mēs protam saliedēties un vienoties tikai smagos brīžos. Es novēlu Latvijai un mums katram, lai mēs prastu saprasties un spētu saliedēties arī ikdienā!”

Ināra Ūsīte: “Latvija esam mēs katrs, mūsu ģimene, mūsu vecāki, vecvecāki. Valsts, kuru piepildām. Un šodien, Latvijas simtgadē, mums visiem dzīvot brīvā Latvijā. Saules mūžu Latvijai!”

Andra Zubko-Melne: “Latvijai gribu novēlēt, lai tā uzplaukst. Ja mēs katrs izdarīsim mazliet vairāk, kā mums liek, tad arī Latvijai būs saules mūžs.”

Anna Rancāne: “Šodien mēs svinam ne tik daudz Latvijas simtgadi kā faktu, mēs svinam ceļu. Mēs svinam ceļu, kas ir bijis līdz šai dienai, pa kuru ir gājuši mūsu tēvi un vectēvi, un vēl vairāk mēs svinam to ceļu, pa kuru ies mūsu bērni, mazbērni. Ceļi, tā ir ne tikai valsts asinsrite, tā ir vēstures asinsrite. Mēs nedrīkstam nevienu ceļa biedru atstumt, jo katras valsts būtība ir cilvēcība.”

Izglītības pārvaldes vadītājs **Guntars Skudra** pasniedza Izglītības un Zinātnes ministrijas Atzinības rakstus pedagogiem. Rakstus saņēma Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmijas rektors **Edmunds Teirumnieks**, Naurēnu vidusskolas direktore **Anita Ludborža**, Makašānu Lūcijas Rancānes Amatu vidusskolas direktore **Gundega Rancāne**.

Kā parasti, pretendētus Atzinības rakstiem varēja iesniegt Rēzeknes novada pagastu pārvaldes, Rēzeknes novada domes deputāti, novada pašvaldības izpilddirektors, pašvaldības administrācijas nodaļu vadītāji, pašvaldības iestāžu vadītāji, pašvaldības kapitālsabiedrību valdes locekļi, Rēzeknes novada uzņēmēju konsultatīvā padome, kā arī pagasta iedzīvotāju konsultatīvās padomes. Šogad apbalvojumiem bija pieteikti 33 Rēzeknes novada iedzīvotāji. Iesniegtos pieteikumus vērtēja ar Rēzeknes novada domes lēmumu izveidotā Apbalvošanas komisija.

Kopā ar Atzinības rakstiem tika pasniegtas arī Latvijas Bankas kolekcijas sudraba monētas “Saules mūžu Latvijai”. Svinīgajā koncertā uzstājās Rēzeknes novada pašdarbības kolektīvi, bet īpašie viesi šogad bija 2018. gada Lielās mūzikas balvas laureāte klavesīniste **Ieva Salieta**, grupa “Rūnas” un **Arnis Stepiņš** (marimbassolo).

Diāna Selecka, Kristiāna Valeniece

LATVIJAS SIMTGADES PRIEKŠVAKARĀ PASNIEGTI RĒZEKNES NOVADA ATZINĪBAS RAKSTI

ANNA BABRE

Maltas Goda pilsoņe Anna Babre ir lieciniece un līdzdalībniece laikam, kad atdzima Latvija. Darbojusies Maltas pagastā Atmosdas laikā, sniedzot nenovērtējamu ieguldījumu vietējās sabiedrības domas un kultūrvides veidošanā. Pateicoties viņas uzņēmībai un drosmībai, 1983. gadā pirmoreiz Maltā notika vērienīga Līgo svētku svinēšana. Viņa nodibinājusi Maltas folkloras ansambli un Maltas vēstures muzeju.

Aktīvi darbojās Latvijas Tautas frontē un bijusi tās atbalsta grupas vadītāja. Viņa ir viena no tiem, ar kuras gādību 1989. gada 11. novembrī virs Maltas kultūras nama sāka plīvot Latvijas karogs, bet 1991. gada 14. jūnijā tika uzstādīts piemiņas akmens represētajiem.

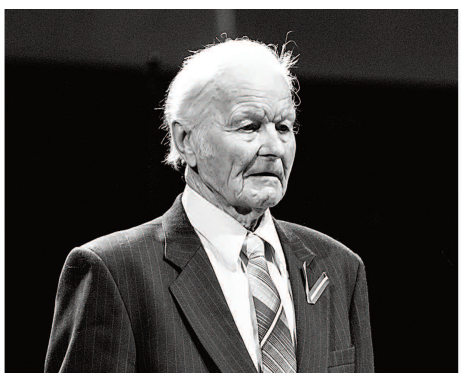
A. Babre ir Maltas pagasta himnas vārdu autore. Sastādījusi grāmatu "Represētie maltēnieši", savu dzīvesstāstu tēlaini aprakstījusi grāmatā "Mūža josta", Atmosdas laika atspulgs ir neizdotā grāmatā – "Dziesma – dzīves ceļavējš". Viņa joprojām aktīvi publicē rakstus periodikā, paužot savas pārdomas un atziņas par latgaliešu un latviešu tautas vērtībām. Babres kundze ir arī čakla rokdarbniece, kura savas aušanas prasmes labprāt nodod jaunajai paaudzei, izpētījusi un pati darinājusi divus Rozentovas tautas tērpus.

Vēl viens liels dzīves garadarbs ir dzimtās tēva mājas Dricānos, kurās ierīkots muzejs. "Ostīši" – māja ar dvēseli ir Annas dzimtās tēva mājas, kas esot "ligzda" diviem dēliem, pieciem mazbērniem, septiņiem mazmazbērniem. 2013. gadā mājai piešķirts kultūrvēstures pieminekļa statuss.

"Laiku cilvēks neizvēlas, laikā dzīvo" – šie vārdi no Annas kundzes grāmatas "Mūža josta" ir lielisks atgādinājums, ka ikkatrs cilvēks ir dzīpariņš valsts vēstures kamolā.

Pašlaik – cienījamā vecumā (90 gadi) Anna Babre joprojām aktīvi līdzdarbojas Maltas pagasta, Rēzeknes novada un Latgales kultūras dzīvē, kopj un popularizē tautas tradīcijas.

ERNESTS KLĪDZĒJS

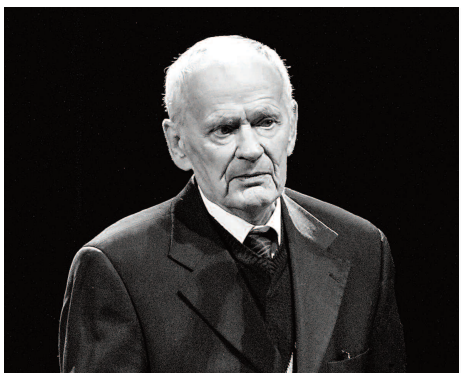

Ernesta šūpulis kārts vienā bērza līkstī ar rakstnieku Jāni Klīdzēju Rikavas pagasta "Kurpniekos". Pēc lauksaimniecības skolas beigšanas 1957. gadā darba gaitas uzsāka Nagļu pusē kolhozā "Maltupe" par agronomu. Pēc trim mēnešiem iecelts par kolhoza "Gaisma" priekšsēdētāju, taču pastāvošajai varai kā politiski represētā dēls nebija tīkams, tāpēc 1963. gadā tika pārcelts uz atpalikušo kolhozu "Čapajevs" Ratniekos. Šai vietai Ernests Klīdzējs ir bijis uzticīgs visu darba mūžu – 36 gadus nostrādāja par kolhoza priekšsēdētāju, panākot, ka "Čapajeva" vārds tiek daudzinais visur, te cepa gardāko maizi, slavenās Ratnieku kūkas, siltumnīcās audzēja tomātus, gurķus un zaļumus. 1991. gada janvārī Ernests Klīdzējs vairākas dienas pēc kārtas organizēja pārtikas piegādi barikāžu aizstāvjiem uz Rīgu. Kolhoza maizes ceptuvē dienu un nakti maiņās cepēja cepa gardo Ratnieku saldskābmaizi, bet konditorejas ceha konditori simtiem smalkmaizīšu, lai ar laba vēlējumiem sūtītu barikāžu aizstāvjiem uz Rīgu. Ernests Klīdzējs ticēja, ka kopējais cilvēku darbs nesīs Latvijai brīvību. Viņš bija pirmais Ratnieku patriots, kas tajās dienās pie savas mājas mastā pacēla sarkanbaltsarkano karogu.

Ernests Klīdzējs viens no pirmajiem 1991. gadā izveidoja zemnieku saimniecību, kuru nosauca tādā pašā vārdā, kā reiz tēva saimniecību – "Vairogi". Lauksaimnieka gudrības ierādīja savam mazdēlam, līdz 2012. gadā zemnieku saimniecību nodod mazdēla rokās. Šodien Ernests Klīdzējs, stāvot uz 90 gadu jubilejas sliekšņa, var būt gandarīts par to, ka viņa iesētā sēkla ir nonākusi auglīgā augsnē, tā turpina augt un briedināt ražu "Vairogu" tīrumos, par ko rūpējas un gādā mazdēls Guntis Klīdzējs.

Ernestam Klīdzējam 2019. gada 16. augustā apritēs 90 gadi, kuri veltīti Latvijai – kultūras mantojuma saglabāšanai, Latgales laukiem, ikdienas maizes garšai un neizsakāmai cilvēkmīlestībai pret darāmo darbu.

JURIS GALERIJS VIDIŅŠ

Nekad savā mūžā Juris Galerijs Vidiņš nav gājis vieglus un gludus ceļus. 1941. un 1952. gadā kopā ar ģimeni deportēts uz Sibīriju. "1941. gadā 14. jūnijā no rīta piecos Mazirbē doktorātā klauvēja, atnāca zaldāti un viens vietējais milicis un pateica, ka divu trīs stundu laikā jāsapakojas un jābrauc būs uz Sibīriju," par to dienu stāstīja Vidiņš. Toreiz Jurim bija trīs gadi.

Tikai 1955. gadā ģimene atgriežas Latvijā, vienīgā vieta, kur tēvam ļauj strādāt, ir Rēzeknes slimnīcas tuberkulozes nodaļa. Juris seko tēva pēdās un pabeidz Medicīnas institūtu, strādā Strūžānu slimnīcā. No 1972. gada ir Rēzeknes pilsētas, no 1974. gada pilsētas un rajona galvenais ārsts, taču šis amats ir jāatstāj, kad no 1988. gada februāra līdz 1989. gada aprīlim vada Latvijas cilvēktiesību aizstāvēšanas grupu "Helsinki - 86". Juris Vidiņš ir viens no Latvijas Tautas frontes dibinātājiem. LR 6. un 8. Saeimas deputāts.

Pēc aktīva perioda politikā Vidiņš ir spējis atgriezties savā iemīļotajā ārsta profesijā. Strādā Viļānu slimnīcā, ko ir sekmīgi attīstījis kā sociālās aprūpes slimnīcu. Pacienti viņu mīl. Pie daktera Vidiņa ārstējas Rēzeknes novada cilvēki ar ielaistām slimībām, veci un vientuļi, kas paši ne tiek galā ar ikdienas soli, aprūpi, fiziskās un garīgās veselības problēmām. Pret saviem slimniekiem izturas ar iejūtību un patiesu līdzsirdību.

Dr. Vidiņam šovasar palika 80 gadi, taču viņš turpina darbu. "Kamēr fiziskā un garīgā veselība atļauj, ir jāstrādā!" saka dakteris, jo ārsta profesija dod milzīgu gandarījumu.

ZINAĪDA DEKSNE

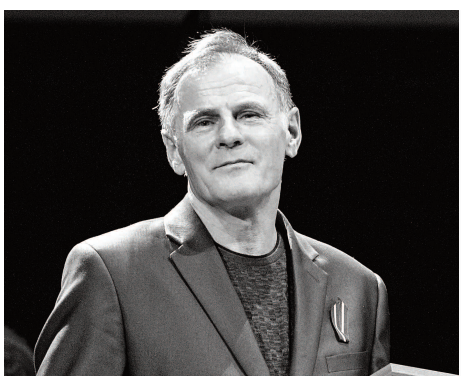

Sabiedriski aktīva Strūžānu ciema iedzīvotāja. Atmosdas laikā Zinaīda Deksnē darbojās Latvijas Tautas frontes Strūžānu pagasta grupā. Piedalījās LTF organizatoriskajā darbā, rīkoja dažādus pasākumus. Vienā no šādiem pasākumiem 1989. gada 13. maijā Strūžānos tika pacelts sarkanbaltsarkana karogs, pirmo reizi Strūžānos izskanēja arī Latvijas valsts himna – tautas svinīgā lūgšana "Dievs svētī Latviju" kora "Tāunadze" izpildījumā.

Atmodas laikā Zinaīdas kundze aktīvi aizstāvēja latviešu valodas kā valsts valodas lietošanas tiesības. 1988. gadā piedalījās Rīgā, Daugavmalā, Latvijas Tautas frontes organizētajā manifestācijā, bet 1989. gada 23. augustā bija viena no Baltijas ceļa akcijas dalībniecēm, kad aptuveni divi miljoni Baltijas valstu iedzīvotāju sadevās rokās, veidojot cilvēku ķēdi no Tallinas caur Rīgu līdz Viļņai. Dalībnieki pulcējās akcijas norises pilsētās, ciemos vai arī organizēti vai paši ar transportu devās uz tām Baltijas ceļa norises vietām, kur tas vijās cauri mazāk apdzīvotām teritorijām. Zinaīda Deksnē ar domubiedriem Baltijas ceļā stāvēja Valmieras rajona Lodē.

Zinaīdai Deksnēi pasniegta 1991. gada barikāžu dalībnieka piemiņas zīme, kuru piešķir barikāžu aizsardzības dalībniekiem par 1991. gada janvārī un augustā parādīto drošsirdību, pašsāziedzību un iniciatīvu, par ieguldījumu organizatoriskajā un apgādes darbā, kā arī tām personām, kuras morāli un materiāli atbalstīja 1991. gada barikāžu dalībniekus.

ANDRIS ERIŅŠ

Viens no aktīvākajiem Dricānu pagasta iedzīvotājiem, kurš ņēma aktīvu dalību Latvijas valsts atjaunošanā, tostarp Latvijas Tautas frontes veidošanā.

Kopā ar Dricānu pagasta aktīvistiem Andris Eriņš organizēja pirmo Tautas frontes dalībnieku sapulci Dricānos, kur arī tika izvirzīts kā delegāts uz pirmo LTF kongresu Rīgā. Savulaik dricānieši vieni no pirmajiem Rēzeknes rajonā 1988. gada Ziemassvētkos pacēla mastā Latvijas sarkanbaltsarkano karogu. Pasākumu organizēja Andris Eriņš, kurš pulcināja vairāk kā 300 iedzīvotāju. 1991. gada 13. janvārī viņš piedalījās Vislatvijas manifestācijā Rīgā un bija barikāžu dalībnieks, par ko viņam piešķirta barikāžu dalībnieka piemiņas zīme.

Atjaunotajā Latvijā Andris Eriņš viens no pirmajiem Dricānu pagastā izveidoja savu zemnieku saimniecību. Eriņu ģimenes zemnieku saimniecība "Pumpuri" aktīvi darbojas arī tagad.

Arī ikdienā Andris Eriņš vienmēr izceļas ar aktīvu Latvijas pilsoņa pozīciju, nelokāmu nostāju par Latvijas vērtībām, ir sabiedriski aktīvs visos pagasta pasākumos un aktivitātēs. Savās komponētājās dziesmās Andris Eriņš pauž mīlestību pret Latgali, slavina dzimtās puses skaistumu un ļaužu darba prieku.

ANTONS CAUŅA

Rēzeknes novada Sakstagala pagasta iedzīvotājs Antons Cauņa astoņus gadus ir Rēzeknes pilsētas un novada, Viļānu un Ludzas novada Zemessardzes veterānu priekšnieks. Pateicoties Antonam, Zemessardzes veterāni tiek iesaistīti dažādās aktivitātēs, piemēram, ar pašvaldību atbalstu organizētajos veterānu godināšanas pasākumos, ekskursijās. Antons iesaistījies Rēzeknes novada veterānus 1920. gada Brīvības cīņu piemiņas vietas Feimaņu pagasta Rušenicā sakopšanā un atjaunošanā. Antons Cauņa šo darbu veic sabiedriskā kārtā, nesaņemot atlīdzību, un viņa vadītā veterānu apvienība ir vislielākā Latvijas Republikas Zemessardzē:

"Uzskatu, ka ir svarīgi pateikt paldies tiem zemessargiem, kas deviņdesmito gadu sākumā aizstāvēja savu valsti, esot Zemessardzes rindās. Toreiz mēs visu darījām, neprasot, vai mēs par to kaut ko saņemsim, nodrošinot dežūras un mācības pēc sava pamatdarba, ieguldot savus līdzekļus un reizēm pat pametot novārtā savas ģimenes. Šie vīri un sievas tagad jau ir gados, un viņiem ir ļoti patīkami saņemt pateicību."

Antons Cauņa Zemessardzē iestājās 1992. gada 30. maijā. "Kāpēc iestājos? Mana un manu biedru motivācija, bija ļoti vienkārša. Mums bija svarīgi aizsargāt savu zemi. Arī ierocis, kuru drīkstēja turēt mājās, bija ļoti svarīgs faktors, lai būtu Zemessardzē."

Toreiz skrējām visur – pildījām policijas funkcijas. Vietējie iedzīvotāji mums zvanīja gandrīz katrā jautājumā. 13 gadus biju vada komandieris, piedalījies gandrīz visās mācībās. Tā kā man bija Padomju armijas rūdtijums, man nebija problēmu ar disciplīnu, ne sporta normatīviem un kazarmu režīmu.

Visa mana ģimene ir saistīta ar militāro jomu. Es pats, mans jaunākais dēls Oskars un mazdēls Mārtiņš ir zemessargi, jaunākie mazbērni ir aktīvi jaunsargi. Vecākais dēls Ainārs un vedekla Linda dienē Valsts Robežsardzē. Uzskatu, ka katram vīrietim jāprot rīkoties ar ieroci, jāzina vismaz pamatiemaņas, lai prastu aizsargāt savu zemi un savus piederīgos."

Antons Cauņa nepiedalījās svinīgajā pasākumā Latgales vēstniecībā GORS, jo tika aicināts uz Valsts prezidenta pili, kur saņēma Viestura ordeņa otrās pakāpes (sudraba) goda zīmi.

STAŅISLAVS LEIMANIS

Sirsnīgs lauku puisis, uzaudzis ar misijas sajūtu – rūpēties un aizstāvēt savu tēvu zemi. Mūsdienā Lāčplēsis pilnā vārda nozīmē.

Līdzīgi kā jauns, stiprs ozols, kurš laidis lielas un spēcīgas saknes mālainajā Ļodānu zemē, arī Staņislavs Leimanis dziļi iesaņķojies savā dzimtajā ciemā starp saviem ļaudīm.

Vienmēr kopā ar savējiem gan priekos, gan bēdās, vienmēr gatavs palīdzēt ikvienam.

Ar visdziļāko cieņu un mīlestību pret savu dzimto ciemu, pret savu novadu, saviem cilvēkiem, savu Latviju.

Ir cilvēki, kuriem nav vienalga, un Staņislavs tāds noteikti ir. Arī saviem bērniem viņš māca patiesās vērtības.

Lai arī ikdienā darbs ir Rīgā, Latvijas valsts Nacionālajos bruņotajos spēkos, ikvienā brīvā brīdī viņš ir šeit, atjauno dzimtās mājas "Moladūbis", aktīvi piedalās un palīdz visos Nagļu pagasta rīkotajos pasākumos, organizē Ļodānos sakopšanas talkas, kopīgus svētkus visam ciemam un dažādas sporta aktivitātes. Ko tik visu ļodānieši nedabū gatavu! Kopīgi slēpo, brauc ar riteniem gan apkārt lielajam Lubānam, gan izstrādā un īsteno citus maršrūtus, brauc ar bānīti, apceļojot Vidzemi, brauc ar prāmi, apceļojot pasauli! Ļodānos tagad ir īstā dzīves garša! Pateicoties Staņislavam, Nagļu Zvejnieksvētkos gadu no gada notiek dažādas ekstrēmas sacensības visas dienas garumā, jo viņš ne tikai pats palīdz organizēšanā, bet ir iesaistījis savus draugus, kolēģus no Bruņotajiem spēkiem, visu ģimeni. Staņislavs rūpējas par to, lai būtu interesanti un droši.

Lai arī kurā pasaules malā viņš būtu, karstajos punktos vai miera misijās, Staņislavs vienmēr tur rūpi par Latviju un savējiem.

ARTURS GAILUMS

1991. gada 13. janvārī bērzgalieši un Latvijas Tautas frontes Rēzeknes nodaļas aktīvisti ar padomju saimniecības "Bērzgale" autobusu brauca uz Rīgu un 11. novembra krastmalā piedalījās LTF rīkotajā Vislatvijas protesta manifestācijā sakarā ar iespējamo bruņoto apvērsumu un Padomju armijas bruņotajām akcijām Lietuvā. Pie autobusa stūres bija Artūrs Gailums.

Braucot mājās no manifestācijas, pa radio tika raidīts Tautas frontes vadības uzsaukums pulcēties uz barikādēm. Jau nākamajā dienā Artūrs Gailums ar domubiedriem griezās pie saimniecības inženiera Arvīda Dunska un kopā sāka sastādīt braucēju sarakstu. Arvīds atļāva braukt ar lielo mašīnu KAZ (Kolhida). Saimniecības vadība uz šo akciju skatījās atturīgi, tomēr mašīnā tika iekrauta malka, gāzes plīts, katram gadījumam arī hidraulikas šļūtenes. Braucējiem no saimniecības noliktavas tika iedoti jauni vateņi un kombinezoni. Skatoties, kā jaunie gatavojas braucienam, vecākā gadagājuma bērzgaliešiem bija asaras acīs. Viņi saprata, ka brīvības cīņas var būt smagas, ko jaunie vēl neapzinājās.

Rīgā bērzgalieši ieradās 14. janvārī ap pusdienlaiku. Tautas frontes štābs norīkoja apmesties pie tilta uz Zaķusalu, aizšķērsojot ceļu uz televīzijas torni. Ceturtdienā, kad saprata, ka barikādes tik ātri nebeigsies, Bērzgalē tika sastādīti saraksti ar brīvprātīgajiem, kuri varētu nomainīt Rīgā esošos bērzgaliešus, lai tie atbrauktu mājās atpūsties, nomazgāties, izgulēties. Kopā barikāžu laikā aktivitātēs piedalījās 15 bērzgalieši, neskaitot mājās palikušos ģimenes locekļus, kuri visu laiku dzīvoja līdzti notikumiem Rīgā.

1991. gada 23. augustā Latvijas Tautas fronte, Igaunijas Tautas fronte un Lietuvas pārbūves kustība "Sajūdis" rīkoja protesta akciju pret Baltijas valstu okupāciju. Līdzās ceļiem no Tallinas caur Rīgu uz Viļņu tika iekurti uguns kuri. Bērzgaliešus uz Valmieras pusi piedalīties šajā akcijā ar autobusu veda Artūrs Gailums.

Arī pašlaik Artūrs strādā par šoferi un ik gadu aktīvi piedalās Bērzgalē rīkotajos barikāžu atceres pasākumos.

ANDRA ZUBKO – MELNE

Papildus savam tiešajam darbam Latvijas Ģeotelpiskās informācijas aģentūrā, kur Andra Zubko – Melne ir Latgales nodaļas vadītāja, vecākā eksperte ģeoinformācijas pakalpojumu attīstības jautājumos, Andra aktīvi piedalās Rēzeknes novada pašvaldības Attīstības plānošanas nodaļas darbā; bez tam viņa ir nodibinājusi biedrību "Sovim ļaudim", kura aktīvi darbojas, lai piepildītu sabiedrības vajadzības dažādos jautājumos. Visvērtīgākais un sabiedrības atzinību iemantojušais Andras Zubko-Melnes devums ir Romas katoļu baznīcas Nautrēnu draudzes ērģeļu atjaunošanas projekta sagatavošana un ieviešana. Tika atjaunots kultūras piemineklis, kas ir nozīmīgs visai Latvijai. Instruments tika būvēts Rīgā ērģeļbūvētāja Herberta Kolbes darbnīcā 1939. gadā.

Pēc ērģeļu restaurācijas Andra Zubko-Melne ir organizējusi trīs koncertus, kuros uzstājās Haralds Sīmanis, Ilona Bagele, Guna Kise un mākslinieki no Krievijas Pečoru klostera.

Andra Zubko-Melne ir cilvēks, kura atrod laiku uzklaut cilvēku vajadzības, palīdzēt tās risināt, darīt zināmas pagasta pārvaldei un aktīvi iestāties par to realizāciju.

Dzimtas vēstures un Latgales vietvārdu pētīšana, savu sakņu apzināšanās un latgaliskā mantojuma saglabāšana – tās ir Andras Zubko –

Melnes pamatvērtības. Dzimis un augusi Rīgā, viņa lepojas ar latgaliešu valodu. "Tei ir tovu senču volūda. Man piemāram ciši suop tys, ja es dzieržu, ka vacuoki, kas obei dzeivoj Latgolā, ir latgalīši, bet ar sovīm bērniem lauzuos, narunoj latgaliski. Es skaitu, ja nu saimis pazyud volūda, tod mes jū varom cik grybom muoksliegi uzturēt, bet tys vairs nav tys. Volūdai ir juobyut saimē, tys ir pamats," – tā saka Andra.

JĀNIS STARIS

Par Jāni Stari ar pārliecību var teikt – cilvēks ar Latgali sirdi. Dzimis un audzis Līvānos, Jānis augstāko izglītību ieguvis Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas Meža fakultātē, tā nosprauzot sava darba mūža turpmāko ceļu.

Pavisam jauns būdams, pirms gandrīz 25 gadiem Jānis Staris ieradās Rēzeknē, lai izveidotu vienu no pirmajiem "Latvijas Finiera" apaļkoku iepirkšanas punktiem. Jau pavisam drīz pirmie vagoni ar finierklučiem ripoja uz saplākšņa rūpnīcām, taču viņa vīzijā jau tolaik veidojās cita attīstības aina – pārstrādei un darba vietām jābūt Latgalē. Šobrīd viņa izveidotā un ilgus gadus vadītā "Latvijas Finiera" rūpnīca "Verems" ir Rēzeknes novada vadošais darba devējs. Kolēģi Jāni raksturo kā komandas locekli, kurš rīkojas ilgtspējīgi, pārdomāti, turklāt nesavtīgi dalās pieredzē un zināšanās.

Jānis darīs visu, lai kopējais labums vairotos, viņš ir gatavs par to uzkāpt kokā. Un to viņš prot, jo sports – tā ir neatņemama Jāņa ikdiena. Gan vakaros veicot tradicionālo skrējieni pa apkārtnes pakalniem, gan regulāri noskrienot kādu tuvāku vai tālāku maratonu. Arī iecienītā atpūta – ceļošana – tiek papildināta ar kādu fizisku izaicinājumu, dodoties pārgājienos vai iekarojot kārtējā kalna virsotni.

Tomēr, lai kur Jānis būtu, viņa sirds sauc mājās – uz Latgali, uz Rēzekni. Te savulaik satikta sieviņa Sandra, ar kuru izveidota ģimene, kurā aug divi dēli un meita. Visi ir aktīvi Rēzeknes sabiedriskās un kultūras dzīves dalībnieki. Pēc Jāņa iniciatīvas veidota kora biedrība TREJKOLA, atbalstīti neskaitāmi latgalisko dzīvesziņu stiprinoši pasākumi. Un prātā jau atkal nākotnes vīzija – attīstīt Sarkanakalna atpūtas bāzi par mirdzošu pērli Latgales kultūras dzīves virtienē.

Labi darbi un labi cilvēki nepaliek nepamanīti. Par nopelniem Latvijas valsts labā Jānim 2015. gadā piešķirts Latvijas valsts augstākais apbalvojums – IV šķiras Atzinības krusts.

ANNA RANCĀNE

Dzejniece, žurnāliste, publiciste, dramaturģe, arī aktīva sabiedriskā darbiniece. Latvijas Rakstnieku savienības biedre. Latvijas 100-gades priekšvakarā iznāca Annas Rancānes astotais dzejoļu krājums "Prīca i klusiešona", kurā dzejniece atkal runā ar lasītāju par aktuālām mūsdienu sabiedrības problēmām.

Annas Rancānes luga "Bišumāte un vilkacis", kas balstīta sarežģītajā Latgales 20. gadsimta vēstures un mūsdienu tematikā, saņēma otro vietu Latvijas simtgadei veltītajā Latvijas Nacionālā teātra lugu konkursā un tikusi iestudēta uz teātra skatuves. Latgales vēstniecībā "Gors" tapis Francim Trasunam veltīts koncertuzvedums "Francis", – tie ir tikai daži no Annas Rancānes jaunākajiem darbiem.

Kā publiciste un ekskursiju vadītāja viņa aicina aizraujošā ceļojumā pa Latgali, rādot savu dzimto novadu tādu, kādu viņa to pazīst un mīl. Grāmatā "Divpadsmit Latgales loki" Anna atzīst – "pats svarīgākais ir Latgales lokos sastaptie cilvēki un viņu likteņu pieraksti".

Atmodas laikā Anna Rancāne darbojās Latvijas Tautas frontes Daugavpils pilsētas nodaļas valdē. Arī tagad aktīvi iesaistās Latgales kultūras un sabiedriskajā dzīvē: ir Latgaliešu kultūras biedrības valdes locekle, piedalījās Latgales kongresa 100-gades organizēšanā.

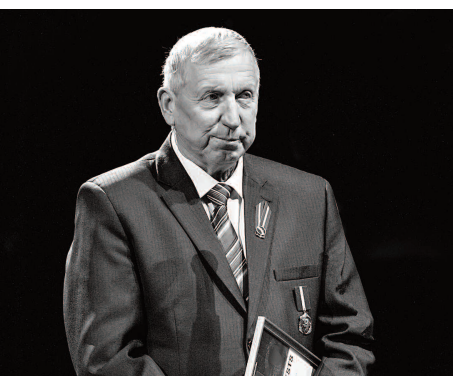
Ikdienā Anna Rancāne profesionāli un atbildīgi veic Rēzeknes novada pašvaldības mājas lapas satura redaktora pienākumus.

"Navā tev cytas dzimtines, sātas, cytas volūdas olūtā naatsadzersīs," – tā savā dzejā raksta Anna Rancāne.

JURIS GAILUMS

Ilzeskalna pagastā Juris Gailums ir labi pazīstams un apkārtējo cienīts cilvēks. Darbu pašvaldībā Juris sāka tālajā 1994. gada jūnijā, kad viņš tika ievēlēts par Ilzeskalna pagasta padomes priekšsēdētāju, šajā amatā Juris strādāja līdz 2009. gada jūlijam. Tie nebija viegli laiki – pilnā sparā tika realizēta zemes reforma, infrastruktūras sakārtošana, izglītības iestāžu uzturēšana. Sabiedrības labā aktīvi nostrādāti 15 gadi. Juris Gailums paspēja un prata visu. Daudzus gadus nostrādāja par komunālās saimniecības vadītāju un vēl joprojām nav aizmirsis, kā darbojas katlu mājas, ielu apgaismojumi un citas sistēmas. Pēc padoma dažādos saimnieciskajos jautājumos pagasta iedzīvotāji pie Jura griežas vēl joprojām. Vienmēr atsaucīgs un izpalīdzīgs viņš arī tagad ir klāt visos pasākumos un darbos. Tagad Juris strādā Ilzeskalna pagasta pārvaldē par šoferi. Kopā ar jauniešiem, apmeklējot sacensības, krustu šķērsu ir izbraukāts ne tikai Rēzeknes novads, bet arī visa Latvija. Aizvadītajā vasarā kopā ar dziesmu svētku dalībniekiem Juris piedalījās Latvijas simtgades dziesmu svētkos. Regulāri izbraukumi kopā ar dažādiem mākslinieciskajiem kolektīviem papildina zināšanas un dod prieku. Pret saviem pienākumiem Juris izturas ar lielu atbildības sajūtu. Smaidīgs un saprotošs, kā vienmēr zinošs un dzīvesgudrs, Juris Gailums ar laba vēlējumiem ik rītu sveicina katru pretimnācēju.

ARTŪRS BALTIŅŠ

Kaunatas pagasta iedzīvotājs, konsultatīvās padomes loceklis Artūrs Baltiņš, kā brīvības un neatkarības vērtību aizstāvis, bija aktīvs barikāžu notikumu dalībnieks, piedalījās braucienos organizēšanā no toreizējās padomju saimniecības "Kaunata" strādniekiem un Kaunatas pagasta iedzīvotājiem. Viņš bija viens no tiem Kaunatas pagasta vīriem, kuri 1991. gada janvārī mēroja vairākus simtus kilometru garo ceļu uz galvaspilsētu, lai sargātu Rīgu. No Kaunatas brauca divi autobusi pa maiņām, viens atbrauca, otrs aizbrauca.

Pēc valsts neatkarības atjaunošanas Artūrs Baltiņš iesaistījās barikāžu dalībnieku apzināšanā un pieteikuma iesniegšanā 1991. gada barikāžu dalībnieka piemiņas zīmes saņemšanai 15 Kaunatas pagasta iedzīvotājiem.

Sabiedriski aktīvs, godprātīgs darbā, ģimenisku un tikumisku vērtību uzturētājs, apzinīgs un atsaucīgs cilvēks, Artūrs Baltiņš vienmēr ieņem valstiski un pilsoniski atbildīgu pozīciju. Aktīvi un pašizliedzīgi iesaistās pagasta kultūras un sabiedriskajā dzīvē: vokāli instrumentālā ansambļa, lauku kapelas, vidējās paaudzes deju kolektīva un Kaunatas folkloras kopas "Rāzna" ilggadējais dalībnieks, dzīvespriecīgs, ikdienā darbīgs, kārtīgs saimnieks savā piemājas zemē. Prot dalīties ar padomu un pieņemt lēmumus.

VIJA DANILOVA

Vijas kundzes darba mūžs allaž ir bijis saistīts ar jauniešiem. No 1978. līdz 1981. gadam strādāja Maltas vidusskolā par pionieri vadītāju, tā bija pirmā pieredze darbā ar jauniešiem. Tad sekoja metodiskais darbs Rēzeknes rajona jauno tehniķu stacijā. Kopš 1992. gada strādā par Maltas Bērnu un jauniešu centra vadītāju, visu radošo un profesionālo darbu ieguldot bērnu un jauniešu brīvā laika pilnveidošanā.

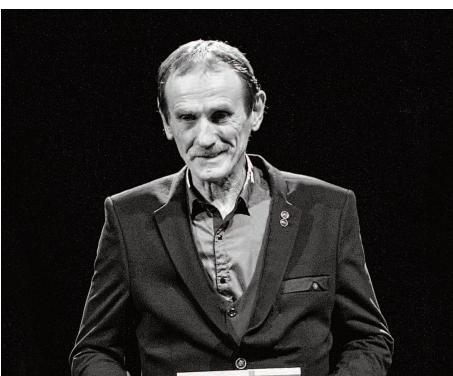
Vija ar augstu atbildības sajūtu veic organizatora pienākumus, viegli kontaktējas ar kolēģiem, jauno paaudzi un audzēkņu vecākiem. Prot izteikt savu viedokli, nevienam neaizvainojot, kas norāda uz augstu empātiju un toleranci. Vienmēr ir pozitīvi noskaņota un atvērta jauniem izaicinājumiem.

Ikdienas darbā Vija Daniļova daudz saskaras ar nelabvēlīgo ģimeņu un sociālā riska grupas bērniem un jauniešiem, kas apmeklē Maltas bērnu un jauniešu centru. Kopš 2016. gada 1. februāra darbojas projektā "PROTI UN DARI" kā mentore un programmas vadītāja. Vija uzskata, ka šī programma ir vērtīgs instruments, lai aktivizētu sociālā riska grupas jauniešus mainīt savu dzīvi.

Regulāri kopā ar jauniešiem piedalās gan Rēzeknes novada izglītības pārvaldes izsludinātajos konkursos par finansējuma piešķiršanu jaunatnes projektiem, gan Eiropas Savienības programmās, piemēram, "Jaunatne darbībā", "Erasmus +", "LEADER", Kultūras ministrijas sabiedrības integrācijas projektos.

Aktīvi piedalās sabiedriskajā dzīvē, dzied Latvijas Poļu savienības Rēzeknes nodaļas sieviešu korī "Jutzenka", ar kuru piedalījās pēdējos divos Vispārējos Dziesmu svētkos Rīgā.

No 2001. līdz 2005. gadam Vija aktīvi darbojās vietējās sabiedrības labā kā Maltas pagasta deputāte, 2007. gadā Vijai Daniļovai tika piešķirts "Maltas Goda pilsoņa" nosaukums.

VLADISLAVS TARVIDS

Dzimis un audzis Griškānu pagastā, daudz bērnu ģimenē. Vladislavs Tarvids ir izpelnījies pagasta ļaužu autoritāti par mīlestību pret savu zemi un darbu, par atsaucību un vēlmi palīdzēt citiem.

Vladislavs 11 gadus godprātīgi nostrādāja Griškānu pagasta pārvaldē par autogreidera vadītāju, greiderēja, ziemas laikā tīrīja no sniega pagasta autoceļus. Pašreiz strādā SIA "Avikon" par automašīnas vadītāju, piegādā materiālus ceļu remontdarbiem. Savus pienākumus vienmēr pilda kvalitatīvi, ar augstu atbildības sajūtu.

Viņš nepalika vienaldzīgs, kad mūsu tauta 1991. gada janvārī aizstāvēja Latvijas valsts neatkarību barikādēs. Arī Vladislavs kopā ar rēzekniešiem devās uz barikādēm.

Brīvajā laikā nodarbojas ar makšķerēšanu.

VALERIJANS JONIKĀNS

Lendžu pagasts lepojas ar savu novadnieku Valerijānu Jonikānu. Viņa dzimtās mājas ir Lendžu pagasta Morcinīkos. 1975. gadā Valerijans pabeidza Latvijas Valsts universitātes Juridiskās fakultātes tiesību zinātņu nodaļu, iegūstot jurista kvalifikāciju. Strādājis par juriskonsultu, zvērinātu advokātu, tiesnesi Bauskā, Talsos un Daugavpilī, bijis pēdējo divu tiesu priekšsēdētājs.

No 1999. gada Valerijans Jonikāns ir tiesnesis Augstākajā tiesā. Viņš ir bijis pirmais Administratīvo lietu departamenta priekšsēdētājs pēc tā izveidošanas 2003. gadā. Augstākās tiesas plēnumā 2007. gadā viņu ievēlēja par Senāta Civillietu departamenta priekšsēdētāju. Pašlaik Valerijans Jonikāns ir Augstākās tiesas Civillietu departamenta tiesnesis.

Valerijānam Jonikānam pieder no vecākiem mantots īpašums Lendžu pagastā, kuru viņš rūpīgi apsaimnieko. Netālu no viensētas "Lupīnas" atrodas Sarkaņu Romas katoļu baznīca, kas ir otra nozīmīgākā svētceļojumu vieta Latgalē. Valerijana ģimene sniedza būtisku finansiālu atbalstu šīs svētvietas atjaunošanai.

Valerijans Jonikāns ir devis nozīmīgu ieguldījumu Latvijas Republikas tiesu sistēmas izveidē, attīstībā un pilnveidošanā. Augstākās tiesas tiesneši vienmēr ir bijuši pārliecināti par viņa piemērotību jebkuram amatam un spēju tikt galā ar vissarežģītākajiem uzdevumiem.

Viņa balss ir bijusi dzirdama Latgales radio psalmu dziedājumos, priesterim Andrim Jonānam vadot svētbrīžus radio.

Par sevišķiem nopelniem Latvijas valsts labā Valerijānam Jonikānam 2017. gadā piešķirts augstākais valsts apbalvojums – Triju Zvaigžņu ordenis.

LIGITA HARČEVSKA

Jau 25 gadus Ligita Harčevska saimnieko Rēzeknes novada Ozolmuižas pagasta zirgu sētā "Untumi", piedāvājot izjādes tuviem un tāliem viesiem. 1993. gadā šāds bizness bija neierasta lieta, nebija viegli izveidot jaunu tūrisma piedāvājumu un atrast savu klientu, taču Ligitai tas izdevās. Šobrīd "Untumos" mīt 16 zirgi, 13 no tiem pieder Ligitai, bet pārējie uzturas pansijā.

Ligita stāsta, ka mīlestība pret zirgiem viņai esot kopš bērnības: "Manu vecvectēvu sauca par "balto čigānu", jo viņš pirka un pārdeva zirgus. Arī manai mammai un vecmammai patika zirgi, un arī es pēc 8. klases nolēmu mācīties par zootehniku un saistīt savu dzīvi ar zirgiem. Zirgi Latvijā ir dzīvesveids, tāpat kā amatniecība, tie prasa nemīlīgas rūpes un ieguldījumus, bet lielu peļņu nenes. Viss vasarā nopelnītais tiek iztērēts zirgu uzturēšanai ziemā.

Tāpat kā citus uzņēmumus, arī "Untumos" ietekmējusi krīze. Pirms desmit gadiem sezonas laikā šeit ciemojās 10 tūkstoši cilvēku, tagad apmeklētāju skaits svārstās no četriem līdz sešiem tūkstošiem gadā.

"Untumos" var ne tikai trenēties, bet arī atpūsties gleznainā vietā Rēzeknes upes tuvumā, šī ainava daudziem pazīstama, jo tikusi iemūžināta Jāņa Streiča filmā "Cilvēka bērns". Ligita piedāvā arī reitterapiju- ārstniecisku metodi zirga mugurā, kas īpaši piemērota cilvēkiem ar mentālām un sociālām problēmām.

Kopš 2001. gada Ligita Harčevska ir Rēzeknes rajona, vēlāk novada Tūrisma informācijas centra vadītāja. Viņa ir zinoša tūrisma speciāliste, gan stāstot par Rēzeknes novadu, gan palīdzot tūrisma uzņēmējiem ar labu padomu.

VIKTORS ŠCERBAKOVS

Tiskādu vidusskolas laborants, elektriķis un siltumsūkņu operators Viktors Šcerbakovs dzimis un audzis Sīlmalas pagastā. Viņu ļoti augstu vērtē un ciena ne tikai darba kolektīvs, bet arī kaimiņi un visi apkārtnieki pagasta iedzīvotāji, ne jau velti viņš ir ievēlēts par Rēzeknes novada domes deputātu.

Jau astoņus gadus Viktors ir Tiskādu vecdicībnieku draudzes priekšsēdētājs. Pateicoties viņa neizsīkstošajai enerģijai un neatlaidībai, īstenojot vairākus labdarības fonda un Valsts kultūras kapitāla fonda projektus, Tiskādu vecdicībnieku lūgšanu namam tika veikta rekonstrukcija.

Viktors ir gādīgs vīrs un mīlošs tētis saviem četriem bērniem, nu jau diviem pieaugušajiem dēliem un divām nepilngadīgajām meitām. Nemot priekšzīmi no sava tēva, abi dēli iegūst augstāko izglītību, mācoties Rīgas Tehniskajā universitātē. Viktors ir komunikabls, mērķtiecīgs, ļoti atbildīgs un savu darbu mīlošs darbinieks.

SANDRA VIŠA

Sandru var raksturot kā mērķtiecīgu un atbildīgu pirmsskolas izglītības iestādes vadītāju, kura savus amata pienākumus veic apzinīgi un profesionāli. Sandra Viša ir enerģiska, erudīta, iniciatīvas bagāta, nebaidās no izaicinājumiem un grūtībām. Sandras vadībā Kaunatas pirmsskolas izglītības iestādē "Zvaniņš" un pirmsskolas izglītības programmu realizācijas vietās Mākoņkalna un Čornajas pagastā ir radīta pozitīva gaisotne un droša, attīstoša vide, kurā labi jūtas gan bērni, gan iestāžu kolektīvi. Attiecībās ar darba kolēģiem ir prasīga, taisnīga, kā arī sabiedriska un izpalīdzīga. Pret līdzcilvēkiem vienmēr izturas ar cieņu un toleranci. Sandrai piemīt labas komunikācijas spējas, kas ļauj veiksmīgi sadarboties gan ar savu audzēkņu vecākiem, ar pašvaldību, pagastu pārvaldēm un citiem dienestiem, iestādes attīstības nodrošināšanai.

Būdam folkloras kopu "Rāzna" un "Rāznavēna" dibinātāja un vadītāja, tur godā un popularizē latviešu tautas tradīcijas, vērtības un māca tikumiskās vērtības jaunajai paaudzei.

Aktīvi piedalās pagasta, novada, reģiona un valsts mēroga pasākumos, tādējādi dodot milzu ieguldījumu Latvijas valsts tēla veidošanā.

Popularizējot latviešu folkloru, kopā ar savām folkloras kopām Sandra ir apmeklējusi daudzas pasaules valstis un spēj novērtēt un priecāties par to, kas mums ir dots, un atzīt, ka arī Latvijā, strādājot un attīstot savu biznesu, ir iespējams atrast Laimes zemi.

INĀRA ŪSĪTE

Latvijas Tautas fronte bija vienreizējs tautas saprāta, izturības un izlēmības apliecinājums Latvijas vēsturē. Arī Gaigalavas pagastā bija drosmīgi cilvēki, kuri nebaidījās no pastāvošā režīma un izveidoja Tautas frontes Gaigalavas nodaļu. Tās dibinātāja bija Ināra Ūsīte, kura nebaidījās no atbildības un uzņēmās risku. Viņu atbalstīja daudzi Gaigalavas iedzīvotāji.

1989. gada janvāris Gaigalavā atnāca ar salu un sniegu, tomēr tas netraucēja ļaudīm pulcēties pie kultūras nama, lai būtu klāt svinīgajā brīdī, kad virs Gaigalavas plīvos pirmais sarkanbaltsarkanais karogs. Pēc toreizējā grupas "Helsinki 86" līdera Jura Vidiņa aicinājuma, Tautas frontes Gaigalavas nodaļas vadītāja Ināra Ūsīte uzņēmās organizēt karoga pacelšanas pasākumu. Viņu atbalstīja braši ciema puīši, kas latviešu tautastērpos stāvēja pie karoga. Pēc Ināras Ūsītes svinīgās uzrunas karogu iesvētīja priesteris Raimonds Trūps. Ļaudis uzsāka dziedāt toreiz vēl aizliegto Latvijas himnu "Dievs svētī Latviju", vietējie puīši ar karogu rokās devās augšup pa kāpnēm uz kultūras nama jumta. Visu acis sekoja līdzī – valdīja neziņa, bailes – kas nu būs? Vai tūlīt neieradīsies milicija un visus nearestēs? Lai gan valstī jau virmoja brīvības vēsmas, laiks tomēr bija nedrošs. Nevienam nebija pārliecības vai izdosies, bija tikai ticība – stipra un nesatricināma, ka Latvija atgūs savu neatkarību! Pēc tam, kad karogs jau plīvoja mastā virs Gaigalavas, bet vējš ik pa laikam to saplēsa un vajadzēja nomainīt, Ināra ikreiz vispirms karogu aiznesa pie draudzes prāvesta, lai pārsvētī un tikai tad uzvilka mastā bojātā karoga vietā.

Sarkanbaltsarkanais karogs arvien plīvo un rosina ikvienu izprast savas valsts vēsturi. Ja nebūtu toreiz tādu drosmīgu un pašreizējā cilvēku kā Ināra Ūsīte, iespējams, mēs nemaz nestāvētu uz Latvijas simtgades sliekšņa.

NOSLĒGUSIES CEĻA POSMA LŪZNAVA – VECZOSNA PĀRBŪVE

Vējainā Lāčplēša dienas novakarē Lūznavas pagasta iedzīvotāji priecīgi nosvinēja ceļa posma Lūznava – Veczosna pārbūves noslēgumu. Atjaunotais ceļš ne tikai uzlabos vietējo iedzīvotāju ikdienu, bet arī veicinās uzņēmējdarbību, īpaši jau tūrisma attīstību.

Pateicoties Eiropas Reģionālās attīstības fonda projektam Nr.5.6.2.0/16/1/018 "Industriālo teritoriju tīklojuma izveide uzņēmējdarbības veicināšanai Rēzeknes pilsētas, Rēzeknes un Viļānu novados" ir veikta autoceļa pārbūve un braukšana tagad ir ērta un patīkama.

Pateicības vārdi tika izteikti visiem, kuri veicināja šī projekta īstenošanu: Rēzeknes novada domes priekšsēdētājam Monvīdam Švarcam, projekta vadītājai Brigītai Arbidānei, būvdarbu vadītājam Jānim Volkam, kā arī ceļa pārbūves darbu veicējiem: projekta autoram Kasparam Kubuliņam (SIA "RK Projekti"), būvuzraudzības uzņēmumam SIA "Jurevičs un partneri" un personīgi būvuzraugam Ilmāram Krieviņam, ceļu būves firmas SIA "BINDERS" vadītājam, darbiniekiem un personīgi būvdarbu vadītājam Oļegam Medovikovam. Klātesošos sveica arī iepriekšējais Lūznavas pagasta pārvaldes vadītājs Vladimirs Špeļs, kurš atcerējās, kā pagasta ļaudis

vairāk kā pusgadsimtu gaidījuši šī ceļa posma sakārtošanu: pavasaros un rudenos ceļš bijis grūti izbraucams, bet vasarās ceļa malā esošās sētas tīnās putekļu mākoņos.

Kaut arī pūta rudenīgi dzestrs vējš, uz ceļa bija sapulcējušies kupls ļaužu pulks, gan lieli, gan mazi. Dejoja Lūznavas pagasta vidējās paaudzes deju kolektīvs, spēlēja Maltas pagasta jauniešu pūtēju orķestris "Vikords", tautasdziesmas skandināja Ozolaines pagasta folkloras kopa "Zeile" (vad. Ināra Blinova). Pēc Jēzus Sirds katedrāles vikāra Vitālija Filipenoka teiktā aizlūguma par šī ceļa braucējiem un gājējiem, asfalta segumu pirmie simboliski izmēģināja velosipēdisti, motociklists un retroauto, tālāk ar sarkanbaltsarkaniem baloniem rotātā automašīnu kolonna devās uz Veczosnu, kur varēja mieloties ar pīrāgiem, sasildīties ar tēju un kopā ar folkloristiem dejot un iet rotaļās. Tie bija patiesi svētki gan vietējiem ļaudīm, gan ciemiņiem, daudzi izteica novēlējumu, lai tiktu sakārtoti visi ceļi apkārtnē Rāznai.

Ceļa posms Lūznava – Veczosna (4,433 km) ir garākais no grants ceļiem, kas rekonstruēti Rēzeknes novadā, piesaistot Eiropas Savienības projektu finansējumu. Tā ir ļoti patīkama dāvana svētkos pagasta iedzīvotājiem, uzņēmē-

jiem, Latgalei un Latvijai kopumā, un, kā uzsvēra Rēzeknes novada domes priekšsēdētājs Monvīds Švarcs, lai tas kļūst nevis par ceļu, kas ved projām, bet par ceļu, kas ved uz mājām.

Annas Rancānes teksts un foto

PAZIŅOJUMS PAR RĒZEKNES NOVADA ATTĪSTĪBAS PROGRAMMAS 2019. - 2025. GADAM PROJEKTA NODOŠANU PUBLISKAJAI APSPRIEŠANAI

Ar Rēzeknes novada pašvaldības 2018. gada 15. novembra lēmumu (prot. Nr. 24, 35.§) publiskajai apspriešanai tiek nodots Rēzeknes novada Attīstības programmas 2019. - 2025. gadam projekts.

Attīstības programma ir pašvaldības vidēja termiņa plānošanas dokuments, kura uzdevums ir apzināt un novērtēt pašvaldības rīcībā esošos resursus (dabas resursi, infrastruktūra, cilvēkresursi u.c.) un piedāvāt skaidru redzējumu un risinājumus to efektīvākai izmantošanai. Normatīvajos aktos pašvaldībai ir noteikta plaša kompetence, turklāt pašvaldība risina arī citus iedzīvotājiem svarīgus jautājumus, līdz ar to Attīstības programmā noteiktās novada attīstības prioritātes, konkrētas rīcības un uzdevumi skar visas pašvaldības pārziņā esošās jomas un nozares.

Aicinām Rēzeknes novada iedzīvotājus, uzņēmējus, dažādu nozaru un nevalstisko organizāciju pārstāvjus iesaistīties Attīstības programmas publiskajā apspriešanā.

Attīstības programmas projekta publiskās apspriešanas termiņš noteikts no 26.11.2018. līdz 28.12.2018., kur minētajā periodā:

○ var iepazīties ar Attīstības programmas materiāliem:

- Rēzeknes novada pašvaldībā, Atbrīvošanas alejā 95a, 17. kabinetā darba dienās no 8.00 līdz 11. 45 un no 12.15 līdz 16.30

- Rēzeknes novada mājaslapā: www.rezeknesnovads.lv

○ var sniegt priekšlikumus par Attīstības programmas projektu:

- Rēzeknes novada pašvaldībā, Atbrīvošanas alejā 95a, 17. kabinetā

- Pagastu pārvaldēs

- Elektroniski, sūtot uz e-pasta adresi: info@rezeknesnovads.lv

○ Var piedalīties publiskās apspriešanas sanāksmēs/diskusijās:

- Dricānu Kultūras namā, Dricānu pagasta Dricānos 2018. gada 12. decembrī plkst. 10.00

- Kaunatas Tautas namā, Rāznas ielā 14, Kaunatas pagasta Kaunatā 2018. gada 12. decembrī plkst. 13.00

- Maltas Kultūras namā, 1. Maija ielā 80, Maltas pagasta Maltā 2018. gada 12. decembrī plkst. 16.00

- Nautrēnu "Hallē", Nautrēnu pagasta Rogovkā 2018. gada 13. decembrī plkst. 10.00

- Rēzeknes novada pašvaldības lielajā zālē, Atbrīvošanas aleja 95a, Rēzeknē 2018. gada 13. decembrī plkst. 15.00

Kontaktpersonas:

Anna Jaudzema, Attīstības plānošanas nodaļas vadītāja, tālrunis:

+371 64607197, e-pasts: anna.jaudzema@rezeknesnovads.lv

Tatjana Kārkliniece, Teritorijas plānotāja, tālrunis: +371 64607205,

e-pasts: tatjana.karkliniece@rezeknesnovads.lv

EIROPAS PARLAMENTA VĒLĒŠANAS 2019

Kārtējās Eiropas Parlamenta (EP) vēlēšanas Latvijā notiks sestdienā, 2019. gada 25. maijā. Latvija šajās vēlēšanās ir viens vēlēšanu apgabals, un EP no Latvijas ir jāievēl astoņi deputāti.

VĒLĒŠANU TIESĪBAS

Tiesības piedalīties EP vēlēšanās ir Latvijas pilsoņiem un citu ES dalībvalstu pilsoņiem, kuri uzturas mūsu valstī, ir reģistrēti Latvijas iedzīvotāju reģistrā un Latvijas vēlēšanu reģistrā. Lai piedalītos vēlēšanās, vēlētajam vēlēšanu dienā jābūt vismaz 18 gadus vecam.

VĒLĒTĀJU REĢISTRS

Vēlētāju uzskaitē EP vēlēšanās lieto iepriekš izveidotus vēlētāju sarakstus. Katrs vēlētājs ir reģistrēts noteiktā iecirknī, kurā jābalso vēlēšanu dienā. Sākotnēji vēlētāji tiek iekļauti reģistrētajai dzīvesvietai atbilstošajā iecirknī, bet līdz 18. dienai pirms vēlēšanām iecirkni var mainīt.

Latvijas pilsoņi Vēlētāju reģistrā tiek iekļauti automātiski, bet citu ES dalībvalstu pilsoņiem, kuri uzturas Latvijā un vēlēties izmantot savas balsstiesības mūsu valstī, līdz 30. dienai pirms vēlēšanām jāreģistrējas Centrālajā vēlēšanu komisijā.

BALSOŠANAS IESPĒJAS

EP vēlēšanu likumā ir paredzētas vairākas iespējas, kā vēlētāji var piedalīties EP vēlēšanās. Šīs iespējas ir:

- balsot savā vēlēšanu iecirknī vēlēšanu dienā no pulksten 7.00 līdz 20.00;

- balsot iepriekš savā vēlēšanu iecirknī. Iepriekšējā balsošanā iecirkņi strādā dažas stundas dienā un nobalsot iespējams trīs dienas pirms vēlēšanu dienas;

- balsot savā atrašanās vietā, ja veselības stāvokļa dēļ nav iespējams nobalsot iecirknī, vēlētājs ir slimnieku aprūpētājs vai atrodas apcietinājumā ieslodzījuma vietā;

- balsot pa pastu no ārvalstīm.

Lai piedalītos vēlēšanās Latvijā, vēlētājam nepieciešams personu apliecinošs dokuments – pase vai personas apliecība.

Savukārt tie balsstiesīgie Latvijas pilsoņi, kuri dzīvo kādā no ES dalībvalstīm, EP vēlēšanās var piedalīties, izvēloties balsot par šajā valstī pieteiktajiem kandidātu sarakstiem un kandidātiem. Šajā gadījumā gan vēlētājam ir jāizvēlas, par kuras valsts kandidātiem vēlēties – balsot gan par Latvijas kandidātiem, gan mītnes zemes kandidātiem nav atļauts.

KANDIDĀTU SARAKSTI

Iesniegt kandidātu sarakstus EP vēlēšanām var no astoņdesmit līdz sešdesmit piektajai dienai pirms vēlēšanām. Kandidātu sarakstu iesniegšana 2019. gada EP vēlēšanām notiks no 6. līdz 21. martam. Kandidātu sarakstus pieņems un reģistrēs Centrālā vēlēšanu komisija.

Iesniegt kandidātu sarakstu EP vēlēšanām drīkst Latvijā reģistrētas partijas un partiju apvienības, kurās ir ne mazāk kā 500 biedru.

Tiesības kandidēt EP vēlēšanās ir Latvijas pilsoņiem, kā arī citu ES dalībvalstu pilsoņiem, kuri uzturas Latvijā. Visiem kandidātiem vēlēšanu dienā jābūt sasniegušiem vismaz 21 gada vecumu un uz viņiem nedrīkst attiekties EP vēlēšanu likumā noteiktie kandidēšanas ierobežojumi.

Katra partija vai partiju apvienība, kura iecerējusi piedalīties EP vēlēšanās, kandidātu sarakstā drīkst iekļaut līdz sešpadsmit deputātu kandidātiem – divreiz vairāk nekā deputātu skaits, kas no Latvijas jāievēl EP.

VĒLĒŠANU ADMINISTRĒŠANA

Eiropas Parlamenta vēlēšanu Latvijā rīkošanā ir ie-

saistītas trīs līmeņu vēlēšanu komisijas – Centrālā vēlēšanu komisija, 119 pašvaldību vēlēšanu komisijas un aptuveni tūkstoš vēlēšanu iecirkņu komisiju.

Vēlētāju reģistru Latvijā izveido un uztur Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde, kas ir galvenā atbildīgā iestāde arī par vēlētāju sarakstu sagatavošanu vēlēšanu iecirkņiem un iecirkņa maiņas e-pakalpojumu.

Priekšvēlēšanu aģitāciju uzrauga Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs, Nacionālā Elektronisko plašsaziņas līdzekļu padome, kā arī vēlēšanu laikā – Valsts policija un pašvaldības policija.

EP vēlēšanas tiek finansētas no valsts budžeta līdzekļiem.

PROJEKTI

Gatavojoties 2019. gada EP vēlēšanām, Centrālā vēlēšanu komisija ir iesniegusi Saeimas Valsts pārvaldes un pašvaldības komisijai divus priekšlikumus EP vēlēšanu kārtības pilnveidošanai. Centrālā vēlēšanu komisija rosina:

1) ieviest vēlētāju reģistrēšanu tiešsaistē Latvijas teritorijā izveidotajos vēlēšanu iecirkņos iepriekšējās balsošanas dienās. Tādējādi iepriekšējā balsošanā būtu iespējams balsot jebkurā iecirknī, kur tehniski iespējams nodrošināt tiešsaistes datu apmaiņu ar Vēlētāju reģistru;

2) ārvalstīs paredzēt iespēju veidot klātienē vēlēšanu iecirkņus Latvijas Republikas diplomātiskajās un konsulārajās pārstāvniecībās vai citās balsošanai piemērotās telpās. Tādējādi vēlētājiem, kuri EP vēlēšanu laikā uzturas ārvalstīs, būtu iespēja vēlēšanu dienā balsot vēlēšanu iecirkņos, ne tikai pa pastu, kā tas ir šobrīd.

TIESĪBU AKTI

EP vēlēšanu kārtību nosaka:

Padomes Direktīva 93/100/EK

Eiropas Parlamenta vēlēšanu likums

Centrālās vēlēšanu komisijas instrukcijas

PAZIŅOJUMS PAR PUBLISKO APSPRIEŠANU PUŠAS PAGASTA CIEMA TERITORIJĀ

Rēzeknes novada Maltas pagasta pārvaldes struktūrvienība „Pušas pagasta pārvalde” paziņo par koku nociršanu Pušas pagasta ciema teritorijā:

1. nekustamā īpašumā ar kadastra apzīmējumu 7880 004 0351 – 16 koki, t.sk. 4 vītoli – diametrs 30 cm, 1 apse – diametrs 28 cm, 6 melnalkšņi – 25 cm, 1 melnalksnis – 37 cm, 1 kļava – diametrs 32 cm, 1 kļava – diametrs 22 cm, 2 bērzi – diametrs 21 cm.

2. nekustamā īpašumā ar kadastra apzīmējumu 7880 004 0262 – 18 koki, t.sk. 1 bērzs – diametrs 33 cm, 13 vītoli – diametrs 23 cm, 24 cm, 20 cm, 54 cm, 35 cm, 30 cm, 19 cm, 16 cm, 17 cm, 18 cm, 18 cm, 19 cm, 30 cm, 1 liepa – diametrs 54 cm, 3 baltalkšņi – diametrs 20 cm, 21 cm, 25 cm.

3. Saistībā ar saņemto iesniegumu, nekustamā īpašuma ar kadastra apzīmējumu 7880 004 0314 īpašnieks plāno izcirst savā īpašumā sekojošus kokus: 8 kļavas – diametrs 35 cm, 5 pīlādžus – diametrs 35 cm, 5 bērzus – diametrs 35 cm, 2 vītulus – diametrs 50 cm.

PAZIŅOJUMS PAR PUBLISKO APSPRIEŠANU

Rēzeknes novada pašvaldības Griškānu pagasta pārvalde paziņo, ka plāno veikt 18 (astoņpadsmit) koku izzāgēšanu Griškānu pagasta kapsētu teritorijās uz Rēzeknes novada pašvaldības īpašumā esošās zemes, tai skaitā:

Dreizu kapsētā uz zemes vienības ar kadastra apzīmējumu 7856 001 0384, 2 (divu) kļavu, diametrs – 23 cm, 25 cm, 1 (vienas) egles, diametrs – 45 cm, 1 (viena) ozola, diametrs – 30 cm;

Staroščiku kapsētā uz zemes vienības ar kadastra apzīmējumu 7856 003 0367, 3 (trīs) bērzu, diametrs – no 30 cm līdz 45 cm;

Smuškovas kapsētā uz zemes vienības ar kadastra apzīmējumu 7856 001 0380, 2 (divu) bērzu, diametrs – 30 cm, 35 cm;

Tuču kapsētā uz zemes vienības ar kadastra apzīmējumu 7856 006 0340, 5 (piecu) bērzu, diametrs – no 36 cm līdz 59 cm, 2 (divu) liepu, diametrs – no 30cm līdz 64cm;

Greiškānu kapsētā uz zemes vienības ar kadastra apzīmējumu 7856 001 0406, 1 (vienas) priedes, diametrs – 51cm.

Janopoles ciemā uz zemes vienības ar kadastra apzīmējumu 7856 006 0551, 1 (viena) ozola, diametrs – 92 cm.

Koku izzāgēšanas mērķis atbrīvoties no bīstamiem kokiem, kas apdraud cilvēkus, mājīpašumu un vidi, uzstādītos pieminekļus.

Lūdzam iesniegt savus priekšlikumus un pieteikumus Rēzeknes novada pašvaldības Griškānu pagasta pārvaldē Centrālā iela 27, Sprūževa, Griškānu pagasts, Rēzeknes novads) zvanot pa telefonu 64640431, vai rakstot uz e-pastu zoja.lipska@griskani.lv, sākot no 2018. gada 26. novembra līdz 2018.gada 10. decembrim.

Sabiedriskā apspriešana notiek saskaņā ar Rēzeknes novada pašvaldības 2012.gada 15.novembra saistošajiem noteikumiem Nr. 91 "Par koku ciršanu ārpus meža Rēzeknes novadā".

Sīkāka informācija pie pārvaldes vadītāja Jāņa Aleksāna, t. 26451063.

RĒZEKNES NOVADA DOMES SĒDĒ APSTIPRINĀTI PAGASTU APVIENĪBU VADĪTĀJI

Andrejs Tārauds

Jānis Aleksāns

15. novembra Rēzeknes novada domes sēdē tika apstiprināti jaunizveidoto pagastu apvienību vadītāji. Par Dricānu apvienības vadītāju tika iecelts Andrejs Tārauds, Kaunatas- Jānis Aleksāns, Maltas – Edgars Blinovs, bet Nautrēnu – Līvija Plavinska.

Katram no 25 pagastu un struktūrvienību vadītājiem tika piedāvāta iespēja kandidēt uz apvienības vadītāju vietu, taču konkursam pieteicās tikai 10 pretendenti, kurus vērtēja novada pašvaldības nodaļu vadītāji. Tika ņemta vērā katra pretendenta izglītība, darba pieredze, darbs projektu realizācijā, budžeta disciplīna un citi būtiski aspekti, un amatā tika iecelts pretendents ar vislielāko punktu skaitu. Katrs no kandidātiem bija aicināts uz domes sēdi, kur deputātiem stāstīja savu redzējumu par apvienības attīstību. Visi apvienību vadītāji atzina, ka vislielāko vērtību jāvelta ceļu uzturēšanai, izglītībai, lai attīstītu infrastruktūru un nepieļautu iedzīvotāju, īpaši jaunatnes, aizplūšanu no novada.

Atbilstoši "Rēzeknes novada ilgspējīgas attīstības stratēģijā 2033" noteiktajam, tiek veidoti un attīstīti četri novada nozīmes attīstības centri Dricānos, Kaunatā, Maltā un Nautrēnos. Izvēloties minēto pagastu apvienību modeli, tika ņemti vērā tādi faktori kā valsts un pašvaldības ceļu tīkls, skolēnu pārvadājumu maršruti, sabiedriskā transporta pieejamība, vēsturiski izveidotās saiknes starp pagastiem, tajā skaitā jau esošo izglītības iestāžu struktūrvienību atrašanās vietas. Lai

izvērtētu novada pagastu pārvalžu administratīvās struktūras darbības efektivitāti un izstrādātu priekšlikumu pagasta pārvalžu struktūras modelim, kopš marta strādāja četras darba grupas, kuru sastāvā bija katra pagasta pārvaldes vadītājs un galvenais grāmatvedis, bet kā novērotāji bija pieaicināti iedzīvotāju konsultatīvo padomju pārstāvji. Pagastu apvienību juridiskā reģistrācija notiks šī gada decembrī, bet apvienības sāks darbu 2019. gada 2. janvārī.

Reformas tiek veiktas, ņemot vērā Valsts kontroles ieteikumus par Rēzeknes novada pašvaldības izdevumiem grāmatvedības uzturēšanā. Reorganizācijas rezultātā ir pārskatīts esošo pagastu pārvalžu kā pašvaldības iestāžu skaits, tajā pašā laikā saglabājot katra pagasta identitāti, tas ir, pagasta nosaukumu, robežas un patstāvību, neatkarīgi no pagasta pārvaldes juridiskās formas, vienlaicīgi samazinot kopējo grāmatvedību skaitu.

Pagastu pārvaldes struktūras izmaiņas nepasliktinās pašvaldības pakalpojumu kvalitāti un pieejamību novada iedzīvotājiem, nodrošinās katra novada pagasta saimnieciskās darbības patstāvību atbilstoši noteiktajai kompetencei. Katrā pagastā iedzīvotājs turpinās saņemt pakalpojumus tāpat kā līdz šim, būs bibliotēkas, kultūras nami. Reformas ir vērstas uz administratīvo izmaksu samazinājumu, bet ietaupītā nauda paliks pagastos.

Diāna Selecka

Edgars Blinovs

Līvija Plavinska

Maija Hartmane: "Tas ir tik svarīgi – justies mājās!"

No 1. oktobra par Rēzeknes novada pašvaldības Izglītības-uzņēmējdarbības kontaktpunkta (IUK) speciālisti Maltas un Kaunatas pagastā strādā Maija Hartmane. Maijai ir 22 gadi, apguvusi uzņēmējdarbību un uzņēmumu vadību Līdijas universitātē Lielbritānijā. Šogad jūnijā Maija ar vīru Kristapu un meitiņu Emīliju, atgriezušies Latvijā un par šo atgriešanos ir ļoti laimīgi.

"Kāpēc dzīvoju Latvijā? Tāpēc ka tās ir mājas, tā ir mana ģimene. Ģimeniskās vērtības man ir ļoti svarīgas, jo gribu, lai mans bērns uzaugtu, zinot savas vecmāmiņas, vecvecmāmiņas, vectēvus, krustvecākus, nevis redzot viņus reizi gadā. Folklorā, kultūrā, pasākumu daudzveidība, tas ir tik svarīgi – justies mājās!"

Saprast, ko nozīmē būt uzņēmējam

IUK speciālisti Rēzeknes novadā strādā divos virzienos – tas ir darbs ar izglītības iestāžu audzēkņiem, kā arī ar esošajiem un topošajiem uzņēmējiem, to organizācijām un apvienībām. Skolēniem IUK konsultanti piedāvā dažādus karjeras izglītības pasākumus, iesaisti skolēnu mācību-ražošanas uzņēmumu pakāpeniskā izveidē, veidojot padziļinātu jauniešu izpratni par reālo uzņēmējdarbības vidi un personiskās karjeras iespējām dzimtajā novadā.

"Cenšos strādāt ar skolēniem, lai veidotu mācību uzņēmumus, sniegtu viņiem iespēju izgaršot, saprast, ko nozīmē būt uzņēmējiem. Lai viņi domātu kreatīvi, lai viņiem būtu radošas idejas, izdomājam dažādus pasākumus, pieaicinām

motivējošos lektoros, vedam bērnus uz dažādām konferencēm, kur uzņēmēji stāsta par sevi, kā viņiem ir gājis, kā viss notiek reālajā pasaulē, – "tā par savu ikdienas darbu stāsta Maija Hartmane.

Maijai šajā ziņā ir lieliska pieredze – mācoties skolā Lielbritānijā, viņa pati ir piedalījusies skolēnu mācību uzņēmuma veidošanā. "Mūsu uzņēmums nacionālajā līmenī ieguva trešo vietu, tas bija pirmoreiz skolas vēsturē. Mums bija ļoti labs mentors, kas to visu palīdzēja attīstīt."

Savukārt vietējos lauku uzņēmējus un aktīvos cilvēkus, kuri vēlas uzsākt savu biznesu, IUK konsultanti konsultē biznesa uzsākšanas un attīstības jautājumos, finansējuma pieprasīšanas un sadarbības jautājumos.

"Sniedzam konsultācijas par finansējuma iespējām, par dažādiem kursiem, semināriem. Organizējam dažādus pasākumus, kuros uzņēmēji var satikties, parunāties, kā nu kuram iet. Tie, kas vēl tikai plāno radīt savus uzņēmumus, var ieklausīties un arī rast kādas idejas sev."

Maija atzīst, ka daudziem jauniešiem ir izpratne par biznesu, bet ir arī tādi, kas vēl dzīvo ilūzijās. "Ar tiem es bieži satiekos un mēs daudz runājam, kāda ir reālā situācija, kas viņiem ir jāņem vērā. Kādi ir nodokļi, algas, kādi var būt ienākumi no biznesa, dažreiz tie nav tādi, kādus tos skolēni iedomājas."

Pašai uzņēmums gan vēl nav bijis, bet ir pieredze strādāt nelielos uzņēmumos gan Lielbritānijā, gan Latvijā, nekustamā īpašuma aģentūrā, labdarības organizācijās, kur ir mazas komandas un katrs darbinieks pārvalda vairākas funkcijas.

"Kā atšķiras uzņēmējdarbība Latvijā un Lielbritānijā? Protams, lielākā atšķirība ir nodokļu sistēmā, te tā ir sarežģītāka, taču uzņēmēju motivācija abās valstīs ir līdzīga. Abās valstīs esmu redzējusi gan ļoti veiksmīgus mazos uzņēmumus, gan tādus, kam nav veicies, un veiksmē vairāk ir atkarīga no paša cilvēka, viņa mērķiem un darbības, nevis no valsts."

Ietīties Latvijas karogā

Kad Maijas ģimene aizbrauca uz Angliju, viņa bija pabeigusi 3. klasi. Kā toreiz iejutās svešajā zemē? Maija atzīst, ka gājis visādi.

"Es nezināju valodu, arī mani vecāki nezināja valodu. Tagad skolās ir vairāk dažādu veidu, kā palīdzēt emigrantu bērniem apgūt angļu valodu, bet kad es aizbraucu, jutos kā citplanētiete. Viņi nezināja, ko ar mani darīt, man blakus sēdēja skolotāja, mēs pēc vārdnīcas visu burtojām. Bija grūti, toties ļoti ātri apguvu valodu, jo tev nav citas izvēles. Divu mēnešu laikā valodu iemācījies perfekti.

Maijas vecāki jau pirms trim gadiem atgriezās Latvijā un izveidoja savu uzņēmumu Rēzeknes novada Maltas pagastā (Guntas Vasiljevas IJ "Maija S" šogad piedalījās konkur-

sā "Rēzeknes novada uzņēmums" nominācijā "Gada ģimenes uzņēmums"). Maija vēl palika Anglijā.

"Kad vecāki aizbrauca, es biju pabeigusi 1. kursu, mums ar vīru bija jāizlemj, vai brauksim uz Latviju, vai vēl paliksim šeit. Reāli apsverot visu, nolēmām, ka tomēr man jāiegūst augstākā izglītība tepat, jo tā ir laba iespēja – studēt Līdijas universitātē. Tā mēs palikām vēl divus gadus Anglijā."

Maijas vīrs Kristaps Hartmanis ir no Saldus, abi jaunieši satikās Anglijā, latviešu deju kolektīvā, taču viņu kāzas bija Latgalē. Laulību reģistrācija notika Lūznavas muižā, bet kāzas svinēja Rāznes krastā.

Tagad ģimenē jau ir meitiņa Emīlija, kurai ir gads un 4 mēneši.

"Viņa apmeklēja Maltas bērnudārzu, skrien tur ar prieku, iegūst jaunus draugus. Tur jau ir tas foršums dzīvot Rēzeknes novadā, ka te viss blakus – tu aizved bērnu uz bērnudārzu, kas ir tepat pāri ceļam, turpat netālu ir arī darbavieta, ar kolēģiem tu apspried ne tikai darba lietas, bet arī apmaiņies ar iespaidiem par bērnudārzu, jo visiem kolēģiem bērni iet tajā pašā dārziņā vai mācās vienā un tajā pašā skolā. Tā ir kopības sajūta, kas saliedē. Lielākās pilsētās vai citās valstīs nav šīs kopienas sajūtas. Te ir daudz interesantāk.

Tajās dienās, kad es braucu uz Kaunatas pagastu, mans ceļš iet gar Rāznu, es priecājos, cik tā ir skaista un dažāda, kā mainās gadalaiki, kāda tā ir saullēktā, kāda saulrietā. To var saprast tikai tas, kas kādu laiku ir padzīvojis ārzemēs. Es jau smejos mammai, ka man gribētos ietīties Latvijas karogā! Kad es eju pēc mazās uz bērnudārzu, es apšēžos uz soliņa pasēdēt un pēkšņi apjaušu, ka man nekur vairs negribas braukt. Tā ir laime."

Latvijā iespēju ir vairāk

Maija Anglijā nodzīvoja 11 gadus un šo laiku uzskata par vērtīgu pieredzi, taču, iespējams, tieši tādēļ labāk spēj novērtēt Latvijas dotās iespējas.

"Tas ir pavisam cits skatījums uz dzīvi, daudzas lietas es redzu savādāk. Šeit ir tik daudz iespēju, gan bērniem, gan pieaugušajiem dažādi pulciņi, bezmaksas kursi, semināri, ja tu gribi mācīties, tu to vari darīt. Tur tā visa nav, tur ir tikai darbs un mājas, bet te ir dzīve, tā ir teikuši man visi, kas ir atgriezušies Latvijā.

Jā, arī tur ir interešu izglītības pulciņi, bet tur tie izmaksā vairāk nekā pusi no tavas algas, tie parasti ir uzreiz pēc skolas, bet reti kurš latviešu viesstrādnieks var fiziski savus bērnus izvadīt uz šiem pulciņiem. Šeit viss ir sakārtots, bet tur tu organizē un maksā par visu pats. Es savā skolā zināju ļoti maz ģimeņu, arī britu ģimeņu, kuras kaut ko tādu varēja saviem bērniem atļauties. Mans novēlējums tiem, kuri grib braukt projām – padomājiet par saviem bērniem, padomājiet par to, ko jūs paši gribat no savas dzīves. Te iespējas ir daudz lielākas!" – saka Maija.

Anna Rancāne

Foto no Maijas Hartmanes personīgā arhīva

BIJĀM GATAVI UZ VISU

Aleksandra Lebeda foto

Piederu tai pēckara paaudzei, kurai tika slēpti un noklusēti daudzi fakti par pirmskara Latviju, tika potēta padomju ideoloģija, piedraudot ar represīvo orgānu izrēķināšanos. Sākoties Atmodai, tomēr bez vilcināšanās pieņemu izaicinājumus, ko šis laiks mums piedāvāja.

Par pirmskara Latvijas politisko un saimniecisko dzīvi daudz informācijas biju ieguvis jau astoņdesmito gadu sākumā no sava sievastēva, kurš bija notiesāts un pēc tam noņemts Sibīrijā par dalību Latvijas leģionā. Liela loma bija arī manai dzīvesbiedrei, viņa bija mana iedvesmotāja un balsts, jo visskaudrāk izjuta padomju režīma sekas, tā kā abi vecāki un vecvecāki bija izbaudījuši Sibīrijas lēģeru "labumus", bet vectēva pīšļi tā arī palika dusēt Tomskas apgabalā.

Astoņdesmito gadu otrajā pusē Ozolmuižā izveidojās Atmodas ideju atbalstītāju grupa, tajā aktīvi darbojās Andris Skredeļs, Egīls Zīle, Dina Bule, Lilija Maculeviča un vēl vairāki domubiedri. 1988. gadā nodibinājām sakarus ar Latvijas Tautas frontes (LTF) Rēzeknes nodaļu, bijām atbalstītāju statusā. Jau 1988. gada 11. novembrī mūsu mājoķļu logos dega svecītes, godinot Latvijas brīvības cīnītājus. Piedalījāmies LTF rīkotajos pasākumos, aktīvi skaidrojām iedzīvotājiem LTF lomu, domu par neatkarības atgūšanu. Mūs daudzi toreiz nesaprata un dēvēja par nacionālistiem. Baltijas ceļā piedalījās Lietuvas teritorijā, sadodoties rokās ar brāļiem lietuviešiem, jo biju atceļā no Ukrainas, kur atrados vairāku dienu komandējumā.

Gāja smagi, cilvēki bija "saindēti" ar padomju ideoloģiju, vietējais partorgs visur un vienmēr centās atspēkot mūsu argumentus par brīvu Latviju, sovhozā strādājošie pārsvarā bija krievvalodīgie cilvēki, diezgan daudzi bija izteikti komunisti. Arī sovhoza direktors nebija pretimnākošs. Tā nemitīgā cīņā aizritēja aptuveni pusotrs gads. 1989. gada rudenī vietējās ciema padomes deputātiem iesniedzām ierosinājumu Ozolmuižā pacelt Latvijas sarkanbaltsarkano karogu. Diemžēl tas neizdevās, bija neapraķstāma pretestība un nesapratne, atgādinājumi par sekām. Tomēr mūs tas nebaidīja, mēs bijām gatavi pat

zaudēt darbu sovhozā, ko, starp citu, sauca "Sovetskaja Latvija", bet ciema padomi "Slobodas ciema padome". Daži no mums tika arī vajāti, kādam no mūsu grupas tika samazināta likme, attiecīgas rajona organizācijas veica nemitīgas kontroles, lai sodītu mūs par it kā nevīžīgi pildītiem darba pienākumiem, jo lielākā daļa bijām sovhoza speciālisti. Labi, ka arī starp šiem "pārbaudītājiem" bija lādžīgi cilvēki, kuri mums atklāti pateica, kāpēc ir ieradušies ar pārbaudi, tādēļ mūsu sodīšana pārsvarā beidzās ar mutisku aizrādījumu.

Pēc vairāku nedēļu vilcināšanās beidzot 1989. gada decembra sākumā mēs panācām atļauju pacelt karogu. Karoga iesvētīšana Ozolmuižas Romas katoļu baznīcā un tā svinīga pacelšana mastā pie sovhoza kantora notika 1989. gada 31. decembrī. Iespējams, tik lielu cilvēku pieplūdumu Ozolmuižā nebija vēl nekad piedzīvojuši! Klātesošie bija ļoti pacilāti, svinīgu uzrunu teica nu jau viņšaulē aizgājušais toreizējais LTF Rēzeknes nodaļas vadītājs Osvalds Salmanis. Viņš bija arī mūsu padomdevējs un iedvesmotājs.

Abi ar sievu piedalījāmies 1991. gada 13. janvāra mītiņā Rīgā.

Mūsu sovhoza nosaukums tika nomaiņīts no "Sovetskaja Latvija" uz "Ozolmuiža", bet ciema padome, jau kā pagasta padome, 1990. gada rudenī tika pārdēvēta par Ozolmuižas pagasta padomi. Latvijas PSR Augstākās Padomes vēlēšanās pielikām visas pūles, lai tiktu ievēlēts neatkarīgas Latvijas valsts izveidošanas piekritējs.

Tādi nu bija mūsu, Ozolmuižas pagasta aktīvistu, Latvijas neatkarības veicinātāju, darbi un darbiņi. Šodien nenožēloju nevienu savu sperto soli un par tiem lepojos.

Latvijai es novēlu saules mūžu! Būsim vienoti un nezaudēsim ticību savai valstij, neļausim nozākāt pašu dārgāko – mūsu neatkarību, mūsu Valsti! Lai valda miers, mīlestība un satiecība ģimenēs!

Jānis Troška, Rēzeknes novada pašvaldības izpilddirektors, Ozolmuižas pagasta iedzīvotājs

RISKĒJA SARKANBALTSARKANĀ KAROGA DĒĻ

Vēl pirms Latvija bija atguvusi neatkarību, 1987. gada 18. novembrī Rēzeknes rajona Nagļu pagasta centrā plīvoja sarkanbaltsarkana Latvijas karogs. Par to bija parūpējies zivsaimniecības "Nagli" strādnieks Juris Taukulis. Šis ārkārtīgi drosmīgais solis toreiz nepalika bez sekām, tas maksāja vairākas tiesas un tālāka sabiedrības nosodījumu, taču pats Juris teic, ka padarīto nenožēlo un lepojas, ka bijis starp pirmajiem drosminiekiem, kas iesāka tautas ceļu uz Atmodu.

"Bija miglains un drūms trešdienas rīts," – tā laika notikumus atceras Juris Taukulis. "Sarkanbaltsarkano karogu sašuvu jau iepriekšējā vakarā. Sākumā biju domājis to uzvilkt ūdenstornī, taču tur bija apgaismots, tāpēc izlēmu karogu iekārt telefona vados Nagļu ūdenskrātuves vidū."

Ap deviņiem rītā, līdzko migla izklīda, vietējie iedzīvotāji jau bija pamanījuši karogu. Uzreiz pēc tam atbrauca divas melnas volgas ar čekistiem. Ūdenskrātuves vidū bija grūti piekļūt, tāpēc drošībniekiem nācās krietni nopūlēties, līdz karogu noņēma.

"Stundas laikā atšifrēja, ka tas esmu es. Viņiem jau apmēram bija zināms, ko meklēt. Jau bija paspējuši aizbraukt uz manām mājām, atrast un salīdzināt karoga šūšanai izmantotos diegus," stāsta Juris.

Juri Taukuli aizveda uz izolatoru Rēzeknē, kur viņam sākās neskaitāmas pratināšanas un tiesu darbi vairāk nekā gada garumā – no Rēzeknes rajona tiesas līdz pat LPSR Augstākajai tiesai. Sākumā neviens advokāts negribēja uzņemties Jura aizstāvēšanu. Lai savāktu naudu advokātam, nā-

cies pārdot izaudzēto sivēnu. Naudas tik un tā nepietika, tāpēc Jura mamma ar velosipēdu devās uz 30 kilometrus attālo Dekšāres ciemu, kur naudu aizņēmas no māsas. 1988. gada beigās, kad Atmodas vēsmas jau gāja plašumā, varas iestādes laikam jau jūta, ka var nepaspēt Juri notiesāt, viņam piesprieda sodu par huligānismu. 1990. gadu sākumā, jau brīvās Latvijas laikā, Juri Taukuli pilnībā attaisnoja.

Vietējo iedzīvotāju attieksme pret Jura Taukuļa rīcību toreiz nebija viennozīmīga. "Citi teica, ka vajag nopērt vai izsūtīt uz Sibīriju par tādu ķecerību, savukārt citi piemiedza ar aci un sacīja, ka pareizi rīkojos, jau sen tā vajadzēja izdarīt," stāsta Juris.

Juris Taukulis stāsta, ka šī patriotiskā ideja dzimusi gadu iepriekš, kad viņš Rīgā mācījies par augstspiediena katlu operatoru. "Jau 1986. gada 18. novembrī ar kursabiedriem gribējām pie Brīvības pieminekļa izkārt Latvijas karogu, taču tur bija pārāk daudz cilvēku un visu laiku dežurēja milicija, tāpēc nevarējām tikt klāt. Gads pagāja, bet ideja nebija apslāpusi!"

Rēzeknes novada domes priekšsēdētājs Monvīds Švarcs: "Studiju laikā šo notikumu mums stāstīja kā tādu leģendu no mutes mutē. Neviens neticēja, ka var ko tādu izdarīt. Iespējams, tas bija jaunības maksimālisms, bet līdz cilvēkiem šis varoņdarbs deva to gaismas staru un stimulu, ka ar šādiem nelieliem, drosmīgiem darbiem varam tuvoties gaišākai nākotnei. Paldies par vēstures lapusēs ierakstīto drosmi un uzdrīkstēšanos!"

Madara Bērtiņa

NACIONĀLAIS KAROGS VONOGOVĀ

1989. gadā Latvijas sarkanbaltsarkana karogs tika uzvilks virs šosejas Bērzgales pagasta Vonogovā.

Vasaras rītā autobraucēji virs šosejas pie Vonogovas ieraudzīja plīvojam starp ceļmalas koku galotnēm virvē iesietu sarkanbaltsarkano karogu. Tas atradās augstu un braucējiem bija labi redzams jau pa lielu gabalu.

Protams, drīz vien klāt bija milicija un partijas pārstāvji. Tika veikta vainīgo meklēšana. Blakus esošajā mājā saimniekam Francis Opincānam prasīja iedot izkapti. Francis atbildēja, ka viņam neesot, kaut gan pats bija namdaris, kokapstrādes meistars. (Ja milīci būtu pārmeklējuši šķūni, noteikti izkapti atrastu un ne vienu vien). Tā pirmais mēģinājums noņemt karogu bija nesekmīgs. Karogs virs šosejas plīvoja gandrīz divas nedēļas!

Par to, kurš karogu tur bija uzvilcis, ilgi neviens nezināja. Tas kļuva plašāk zināms tikai 2015. gadā, bet 2016. gada janvārī, barikāžu atceres dienā pie ugunsкура šo stāstu izstāstīja paši "vaininieki".

Karoga uzvilksnā bija iesaistītas divas ģimenes, Zvīdri un Luksti (Kārsavas novada Mežvidu pagasts). Jāņa Zvīdra māsas sa-

šuva lielu karogu, apmēram 2m x1m.

Tad pa īsās vasaras nakts tumsu Luksti un Zvīdri karogu uzvilka. Ludvigs Luksts iekāpa bērzā, kas aug pie autobusu pieturas, Jānis Zvīdris – pretējā ceļa malā – eglē. Katram rokā bija virve ar galā iesietu akmeni. Tad no koka galotnes akmens ar virvi tika mesti lejā, tā virvi ar karogu novelkot un nostiprinot.

Jānis atzīst, ka šis solis tajā laikā bijis pādrošs. "Iespējams, jaunībā nenovērtējām, kādas varēja būt sekas."

Ludis: "Ziņa par karogu izplatījās, brauca ļaudis no Rēzeknes skatīties, jo neticēja. Ļoti tālu varēja redzēt, no Červonkas kalna."

Ik gadu Bērzgales pagastā tiek iekurti barikāžu atceres uguns kuri, pie kuriem nāk gan barikāžu dalībnieki, gan jaunā paaudze, kuriem ir ļoti interesanti klausīties, kāds izaicinājums un drosme bija doties uz Rīgu, lai stātos pretī OMON pie Zaķusalas. Viens no iecienītākajiem stāstiem ir par pādrošajiem jauniešiem, kuri uzvilka sarkanbaltsarkano karogu netālu no Vonogovas.

Ludviga Luksta atmiņu stāstījumu barikāžu atceres pasākumā Bērzgalē pierakstīja Daila Ekimāne

PIRMO KAROGU PAŠUVU PATS

Mana pieredze pie Latvijas neatkarības atjaunošanas šūpuļa sākās ar Atmodas notikumiem, patriotiskajām dziesmām, LTF dibināšanu, televīzijas raidījumu "Labvakar". Ļoti vēlējos āreji apliecināt savu piederību Latvijai ar dziesmām, kuras dziedāju, kā arī pie krūtīm piespraužot austošās saules simbolu – Auseklīša nozīmīti. Protams, ļoti vēlējos pacelt pie daudzdzīvokļu mājas, kurā tolaik dzīvoju, Latvijas sarkanbaltsarkano karogu, bet tāda karoga nekur nebija un nevarēja atrast. Tāpēc izmantoju savas šūšanas iemaņas, jo mājās atradās šujmašīna, mantota no mana vectēva Zandes, kas bija skroderis. Pratu arī kaut ko uzšūt pēc piegrieztnēm, kuras atradu dažādos žurnālos. Sameklēju sar-

kanu audumu, kura krāsa gan vairāk līdzinājās ugunsdzēsības mašīnas krāsai. Balto audumu atrast nebija grūti, katrā mājā bija gan palagi, gan galdauti. Tā arī sāku šūt Latvijas karogu, kas gan krāsu attiecībās nebija īpaši precīzs, arī sarkanā krāsa nebija īstā, bet toreiz tam nepievērsām lielu uzmanību, jo nezinājām, kā ir jābūt, galvenais jau bija apziņa un griba. Tā arī tapa šis pirmais karogs, kas tika uzkārts pie mājas Jaunatnes ielā 9, Kaunatas ciemā. Vai bija kāda pretreakcija? To es īsti neatceros, vismaz partijas komitejas pārstāvji nebija ieradušies pratināt. Nepatika no dažiem iedzīvotājiem gan tika izrādīta, bet bija arī pateicības vārdi. Tad šādi karogi parādījās vairāki, vēlāk jau tika arī

piemeklēta bordo sarkanā krāsa.

Toreiz mācījies 12. klasē un gatavojos absolvēt Kaunatas vidusskolu. Vēlējāmies, lai svinīgajā izlaiduma pasākumā zālē atrastos arī sarkanbaltsarkana karogs, taču direktors to neatļāva. Atceros, kā pēc svinīgā pasākuma, mēs staigājām pa ciemu ar sarkanbaltsarkano karogu un reizē atzīmējot savu izlaidumu. Tas bija savijņojošs laiks, dziesmotā revolūcija, trešā Latvijas Atmoda, kas ir ļoti tuva mums visiem. Šie notikumi neizdzēšami paliks mūsu sirdīs, un mūsu atbildība ir mācīt saviem bērniem mīlestību uz šo zemi. Lai mums izdodas! Dievs svētī Latviju!

Ar atmiņu stāstu dalījās:

Guntars Skudra, Rēzeknes novada pašvaldības Izglītības pārvaldes vadītājs